

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ (*)

4

Τὸ ἄλλο τὸ πρωὶ μὲν ξυπνήσαμε, ὁ Νίκος βγήκε στὸ παράθυρο καὶ πρόσμενε ἕσο πού περᾶσανε οἱ ἐφημερίδες. Πήρε τὸ Μηνύτορα καὶ τὸν ξεδίπλωσε βιαστικά. Τὰ μάτια του σταματήσανε στὴν πρώτη τὴ σελίδα καὶ διάβασε λίγα λεπτά τῆς ὥρας κάνοντας δυὸ τρεῖς φορές τὸ συνηθισμένο του σπασμὸ τοῦ σαγονιοῦ, πού δὲν τὸν εἶδα νὰ τὸν κάμει τὴν περασμένη μέρα καὶ νόμισα πὼς τονέ λησμόνησε.

«Νά, δὲς ὁ Θέμης Φλοῖσθος κάνει τὴν ἐπίδειξή του», μού εἶπε τέλος δίνοντάς μου τὴν ἐφημερίδα.

Τὴν πήρα καὶ διάβασα γραμμένα σὲ χρονογράφημα ἕσα μᾶς εἶχε δηγηθεῖ ὁ Νίκος στὴν μίτρα. Ὁ Θέμης Φλοῖσθος τὰ ἱστοροῦσε μὲ τὴν ὑπογραφή του, σὰ νὰ τὰ εἶχε δεῖ μὲ τὰ μάτια του καὶ ἀφίνοντας νὰ νοηθεῖ πὼς τὰ εἶχε ζήσει ὁ ἴδιος. Προσκαλοῦσε τὸ ρωμαϊκὸ νάφισοι τὸ ρουσφέτι καὶ τίς ἐκλογές, πού εἶχαμε κείνες τίς μέρες, καὶ νὰ ζήσει μιὰ ζωὴ μὲ ποίηση, μὲ μουσική, μὲ στρατό, μὲ μεταρσίωση καὶ μὲ μεθῆσι. Δὲν εἶχε ξεχάσει νὰ τὰ βάλει καὶ μὲ τὸν οὐρανὸ τῆς Ἀττικῆς πού δὲ βρέχει συχνά, καθὼς στὴ Βαριεθάλασσα.

Ὁ Νίκος ντύθηκε στὸ μεταξὺ πού διάβαζα. Εἶχε φορέσει τὴν ἴδια ντυμασιὰ πού φοροῦσε καὶ τὴν περασμένη μέρα.

«Τὶ διάβολο καὶ σήμερα θὰ βγεις ὄξω σὰν ταξιδιώτης;» τοῦ εἶπα καὶ πήρα τὸ καπέλο μου νὰ φύγω, γιατί βιαζόμουνα νὰ πάω στὸ γραφεῖο μου.

«Ἔτσι βγαίνουμε στὸ Μόναχο. Ἄλλὰ Ροῦμπενς», μού ἀποκρίθηκε, φορώντας τὸ χνουδιτὸ γυαλιστερό καθοῦκι μὲ τὸ στενὸ τὸν κόθρο.

Ἔκαμα νὰ βγῶ.

«Στάσου, θάρθω καὶ γώ», μού εἶπε κ' ἔρριξε ἀπάνω του μιὰ μακριὰ πρασινωπὴ πελερίνα.

Βγήκαμε στὸ δρόμο.

«Πέρασε ἡ ὥρα, πρέπει νὰ τρέξω», τοῦ εἶπα σὰ φτάσαμε στὴν Ὀμόνοια κ' εἶδα πὼς ὁ κόσμος στεκόταν καὶ τὸν κοίταζε.

Χωριστήκαμε.

Τὸ ἀπόγιομα δὲν ἦρθε ὁ Βελαδράπας νὰ μὲ πάρει ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου, ὅπως τὸ συνήθιζε. Κατάλαβα πὼς θάτανε μὲ τὸ Νίκο καὶ δὲ μὲ χρειζότανε. Τὸ βράδι ἦρθε ὁ Νίκος πολὺ ἀργὰ νὰ κοιμηθεῖ. Εἶμουνα στὸ κρεβάτι κ' ἔκαμα πὼς δὲν τὸν ἐνίωσα.

Τὸ πρωὶ, σὰν ξύπνησα κ' ἐτοιμάστηκα νὰ φύγω, μού φάνηκε πὼς ἔκαμα κι αὐτὸς τὸ ἴδιο. Τὸ ἄλλο βράδι δὲν ἦρθε ὀλότελα νὰ κοιμηθεῖ. Πέρασαν ἔτσι τρεῖς τέσσερες μέρες. Φαίνεται πὼς δὲν εἶχε κι αὐτὸς τὴν δρεξή μου. Εἶμουνα εὐχαριστημένος

καὶ θὰ τοῦ χάριζα καὶ τὸ Βελαδράπα ἀκόμα, πού δὲν τὸν ξαναεἶδα, ἃ δὲν πιθυμοῦσα τὴ Θάλεια κι ἃ δὲν ἐβλεπα κίβλας πὼς τὸ βράδι εἶχε καλὴ παράσταση στὸ θέατρο πού ἐπαίξε ὁ Βελαδράπας. Τὸ δειλινὸ λοιπὸν ἀποφάσισα καὶ τράβηξα ἴσα ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου στὸ σπίτι του. Κατέβηκε ἡ ὑπερέτρια καὶ μού εἶπε πὼς εἶχε φύγει ἀπὸ ὦρα.

«Μόνος του;» ρώτησα.

«Ὅχι· μὲ τὴν κυρία Θάλεια καὶ μ' ἕνα φίλο του πού ἦρθε τώρα».

Ὁ δρόμος θόλωσε μπροστά μου. Δίχως νὰ τὸ νιώσω τράβηξα στὸ Ζάμπειο. Σὰ βρήκα τὴν πλατεῖα ἀδειανή, τότε στοχάστηκα πὼς φουσοσε βoricās καὶ δὲν εἶχε λόγο νάβγει ἐκεῖ ὁ Βελαδράπας. Γύρισα κ' ἔψαξα στὰ ζαχαροπλαστεῖα πού ἤξερα πὼς ἄρρεσε τῆς Θάλειας νὰ πηγαίνει. Σ' ἕνα ἀπὸ αὐτὰ εἶδα τὸν ποιητὴ Βιδούρη καθισμένο σ' ἕναν κύκλο ντιστεγκέδων. Εἶχε ἀφίσει τὸ μουστάκι του κι αὐτὸς. Μού ἔρριξε μιὰ ματιὰ σὰ νὰ μὲ γνώρισε καὶ καρτεροῦσε νὰ τονέ χαιρετήσω. Δὲν ξέρω τί μού ἦρθε καὶ δὲν τοῦ ἔβγαλα ἀμέσως τὸ καπέλο. Ἐπειτα στοχάστηκα πὼς μπορούσα νὰ ρωτήσω αὐτόνε μὴν τοῦς εἶδε. Μὰ εἶτανε πιά ἀργὰ κ' ἔφυγα φουρκισμένος μὲ τὴ χωριατιά μου.

Μού εἶταν ἀδύνατο νὰ ὑποφέρω τὴν ἰδέα πὼς ὁ Νίκος εἶναι κοντὰ στὴ Θάλεια. Ἦθελα νὰ λογιευτώ, ἔφερνα στὸ νοῦ μου τὴ φρονιμάδα τῆς Θάλειας, θυμόμουνα τίς περιγελαστικὲς ματιές πού τοῦ ἔρριχνε τὴν ἡμέρα πού τὸν πρωτοεἶδε, τὸ ξάφνισμά τῆς ἀπὸ τὰ λόγια του, τὴν περιφρόνηση πού ἤξερα πὼς εἶχε σὲ ὄλη τὴ φάρα τῶν ἀκαμάτιδων ποιητῶδων, τὰ στοχαζόμενα ὅλα αὐτὰ καὶ ἡσύχᾳ γιὰ μιὰ στιγμὴ. Μὰ πάλε ἡ ἰδέα πὼς ὁ Νίκος εἶναι κοντὰ τῆς μού ξανακεντοῦσε τὴν καρδιά. Δὲν ἐβλεπα τὴν ὦρα πού θάρχιζε τὸ θέατρο. Φανταζόμουνα πὼς δὲν εἶτανε δυνατὸ τὰ λείψει ἐκείνη τὴ βραδιά ἢ Θάλεια. Μιὰ στιγμὴ ἀποφάσισα νὰ ξαναπάω σπίτι της νὰ ρωτήσω γιὰ τὸ Βελαδράπα, βρίσκοντάς ἀφορμὴ νὰ τοῦ γυρέψω εἰσιτήριο. Μὰ ἡ σκέψη, πὼς μὲ ξέχασε τώρα πού ἦρθε ὁ Νίκος, μὲ κράτησε. Μισὴ ὥρα πρὶν ἀρχίσει τὸ θέατρο πήγα κ' ἔπιασα μιὰ σκοτινὴ γωνιά στὸ δρόμο πού θὰ περνοῦσε ὁ Βελαδράπας. Εἶχα σκοπὸ ἂν περάσει μόνος μὲ τὸ Νίκο νὰ μὴν τοῦς μιλήσω· μὰ ἂν εἶτανε καὶ ἡ Θάλεια μαζί, τότε νὰ πάω μαζί τους.

Δὲν πέρασαν πολλές στιγμές καὶ νάτοι, ρχόντανε κ' οἱ τρεῖς. Μὰ ἀντὶς νὰ τρεκλήξω ἴσα σ' αὐτούς, ἔστριψα στὸν ἄλλο δρόμο καὶ τράβηξα σπίτι μου. Κάθισα στὰ σκοτινὰ καὶ μού ρχόντανε νὰ κλάψω. Μὰ ἡ ἰδέα αὐτὴ μ' ἔκαμα γελοῖο στὸν ἑαυτὸ μου καὶ πετάχτηκα. Ἄναψα τὸ φῶς, συγυρίστηκα λίγο καὶ τράβηξα ἴσα στὸ θέατρο.

Ἡ παράσταση εἶχε ἀρχίσει. Παίζαν ἕνα δράμα πού ξεχνῶ τὸν τίτλο του. Εἶταν ἐρωτικὸ καὶ γινότανε στὸ σπίτι ἐνὸς παπᾶ. Ἐφτάσα τὴν ὦρα πού ἕνας νέος φοιτητῆς φιλιότανε μὲ τὴν ξαδέρφη του. Ἐνας καλόγερος καθισμένος παραπέρα τοῦς κοίταζε λοξά, κάνοντας πὼς διάβαζε. Γύρισα κ' ἔρριξα ματιές γύρο στὰ θεωρεῖα, ὅπου ἤξερα πὼς ἦθελε νὰ πηγαίνει ἡ Θάλεια. Δὲν μπόρεσα νὰ τὴ δῶ καὶ

(*) Κοίταξε ἀριθ. 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450 καὶ 451.

Ξαναπρόσεξα στη σκηνή. Σάν τέλιωσε ή πρώτη πράξη, μπαίνοντας πάλι στην πλατεία, ξαγνάντισα σ' ένα από τὰ πρώτα θεωρεία τή Θάλεια, πού κοίταζε με τὰ γυαλιὰ κάπου άγνάντια της. Είταν άργά πιά και κάθησα στη θέση μου. Δέν μπορούσα νά τή βλέπω από κει. "Όταν ξανάκλεισε ή σκηνή, σηκώθηκα και πήγα και στάθηκα άντίκρου στο θεωρείο. Είταν ή Θάλεια μόνη με τὸ Νίκο. "Εκείνη κοίταζε πάλι με τὰ γυαλιὰ κι ὁ Νίκος καθότανε δεξιά της άκκουμπημένος στο χέρι του, άδιάφορος κι άγέλαστος σάν πάντα και παίζοντας τὰ δάχτυλά του στα μακριά του τὰ μαλλιά. "Εδειχνε πὼς δέν πρόσεχε κανένανε τριγύρω του. Τὸς έρριχνα κρυφές ματιές προσέχοντας νά μη με δει ή Θάλεια πὼς κοιτάζω. Μά εκείνη είχε τὸ νου της σταλλα θεωρεία. Μιά στιγμή έσκυψε κ' εἶπε κατιτίς τοῦ Νίκου, δίνοντάς του τὰ γυαλιὰ, μα αὐτὸς οὔτε κουνήθηκε. Κάτι θα τῆς εἶπε μόνο, φαίνεται, γιατί εκείνη γέλασε Πήγα πιδ κοντὰ και στάθηκα στη μέση τῆς πλατείας με τὴν έλπίδα πὼς θα με πάρει εκεί τὸ μάτι της και θα με κράξει. Κόντεθε όμως νά περάσει τὸ διάλειμα κ' ή Θάλεια δὲ γύριζε τὰ μάτια κάτω. Δέν μπόρεσα νά κρατηθῶ άλλο, άνέβηκα και χτύπησα στο θεωρείο.

Σὰ μπήκα μέσα ὁ Νίκος δέν ταραχτήκε απ' τὴ θέση του. "Η Θάλεια μούδωσε τὸ χέρι:

«Τί γίνεται; Νά μη σὰς δοῦμε τόσες μέρες;» μού εἶπε.

"Απάντησα πὼς εἶχα πολλή δουλιὰ στο γραφείο μου.

«Βλέπετε πὼς εἶναι έπιμελής ὁ ξάδερφός σας δέν εἶναι σάν κ' εσὰς» γύρισε κ' εἶπε τοῦ Νίκου.

«Μοιάζετε», απάντησε εκείνος δίχως νά κοιτάξει.

«Πὼς σὰς φαίνεται τὸ δράμα;» ρώτησα τὴ Θάλεια.

«Σαχλό. Βαρέθηκα. Σὰς άρέσει σὰς;»

"Απάντησα πὼς μού φάνηκε λίγο αίσθηματικό, όμως με συγκίνησε.

«Προτιμῶ τὰ γέλια από τις συγκινήσεις. Τὰ δράματα με πλήττουν. Κι ὁ ξάδερφός σας εἶνε σύμφωνος.—"Η ὄχι;» ρώτησε τὸ Νίκο.

«Σὲ τί παρακαλῶ;», απάντησε κείνος σὰ νά μην πρόσεξε τί εἶπε ή Θάλεια.

«Πὼς πλήττετε και σεις στα δράματα.»

«Σ' αὐτὸ τὸ δράμα ναί», εἶπε ὁ Νίκος.

"Η Θάλεια πήρε τὰ γυαλιὰ και κοίταξε άντικρινά: «Τί αναίθεια! Τί φανερά πού τὸν κοιτᾶ! Τρελλάθηκα μαζί του. Αὐτὸ καταντᾶ σκάνταλο», εἶπε ξαναγυρίζοντας στο Νίκο.

«Δέν άφίνεις τὸν κοσμάκη νά κοιτάζεται, μουρμούρισε κείνος.

Τὸ «δέν άφίνεις» μ' έκαμε νά παραξενευτώ. Μά ἤξερα τὸ Νίκο πού έπαιρνε γλήγορα θάρρος.

Χτύπησε τὸ κουδούνι στη σκηνή κ' έκαμα νά φύγω.

«Πού πάτε» ρώτησε ή Θάλεια.

«Κάτω στη θέση μου.»

«'Εδῶ έχει κάθισμα» άκούτε πιδ καλά από δω». Κάθησα άνάμεσα από αὐτὴ κι από τὸ Νίκο. "Η

παράσταση ξανάρχισε κι ὁ Νίκος έκλεισε τὰ μάτια γέροντας τὸ κεφάλι του στο χέρι σὲ τρόπο πού νά φαίνεται καλύτερα από γύρο πὼς κοιμάται. "Η Θάλεια ξαναπήρε τὰ γυαλιὰ και κοίταξε άντικρινά.

«Νάτος ξανακοιμήθηκε», εἶπε σὲ λίγο άφίνοντας τὰ γυαλιὰ κ' έσκυψε άποπίσω μου και χτύπησε με τὴ βεντάλια της τὸν ὤμο τοῦ Νίκου.

«'Άσε με, παρακαλῶ νυστάζω», τῆς εἶπε τούτος δυνατά.

«Στ! στ!» φωνάξανε από τὴν πλατεία. Κάποιο γυρίσαν κιόλα και κοιτάξανε.

«Δέν εἶν' εδῶ ξενοδοχείο», τοῦ σφύριζε και πάλι ή Θάλεια.

"Ο Νίκος δέν κουνήθηκε. "Η Θάλεια ξανακοίταξε στη σκηνή λίγες στιγμές κ' έπειτα πήρε πάλι τὰ γυαλιὰ της.

Σὲ λίγο ὁ άδερφός της κόρης πού άγαπούσε τὸν ξάδερφό της, ένα δυστυχισμένο ἠλίθιο παιδί, μπήκε στη σκηνή και τὸ θέατρο σείστηκε από τὰ γέλια. "Η Θάλεια γύρισε κι αὐτὴ πρὸς τὴ σκηνή και γέλασε μαζί. "Ο Νίκος δέν ταραχτήκε.

«Δέστε τον, κάνει πὼς κοιμάται. "Αφίστε τώρα τὰ καμώματα» δὲ σὰς στέκουνε» τοῦ μουρμούρισε πάλι ή Θάλεια σκύδοντας μπροστά μου κ' έκαμε νά τὸν ξαναχτυπήσει με τὴ βεντάλια της.

Τῆς έπιασα τὸ χέρι.

«Σὰς ενοχλήσαμε; "Άλλος από δω. Πολύ ρωμαντικός γίνεται απόψε», μού εἶπε και ξαναπήρε τὰ γυαλιὰ της και κοίταξε τριγύρω δοο πού έκλεισε ή σκηνή κ' ή παράσταση τέλιωσε.

Κάτω στην πόρτα βρήκαμε τὸ Βελαδράπα.

«'Ε, τὸ πήρες λοιπὸν τὸ μπιλιέτο;» μού εἶπε μόλις με εἶδε.

«Ποῖ μπιλιέτο;»

«Πὼς ἤρθες τότε;»

«Πλήρωσα κ' ἤρθα.»

«Δέν πέρασες από τὸ σπίτι σου; Δὲ σοῦ τῶδοσε ή σπιτονοικοκυρά σου;»

«'Όχι», τοῦ εἶπα.

«Και γὼ τὸς άφισα τουτουνοῦς στην μπίρα κ' ἤρθα στο γραφείο σου. Δὲ σὲ βρήκα κει κ' έτρεξα μην εἶσαι σπίτι σου.»

«Μοναχὸς στην μπίρα», εἶπα μέσα μου και μού ἤρθε νά τοῦ δῶσω μιὰ στο μουσουδι.

"Η Θάλεια στεκότανε και κοίταζε τὸν κόσμο πού εἶχανε. "Ο Νίκος εἶχε φορέσει τὴν πελερίνα του με σηκωμένο τὸ γιανκὰ και μουρμούριζε τίχους, μισοκλείνοντας τὰ μάτια. Εἶδα πὼς εἶχε βγάλει τὸ φτερό από τὸ καπέλο του.

«Εἶχες δίκιο», τοῦ εἶπε ὁ Βελαδράπας, ἄμα βγήκαμε στο δρόμο, «απόψε δὲ μού άρεσε διόλου τὸ δράμα. "Ανόρεχτα έπαιξα τὸ μέρος μου.»

»Τί μέρος, βρέ; "Υπερέτης εἰσυνα πάλι: τίς βαλίτζες έφερεις δίχως νά βγάλεις λέξη», τοῦ φώναξε ή Θάλεια σθησμένη στα γέλια.

«Ψεύτικο, κατώτερο έργο» δὲ μεταρσιώνει, δέν άφίνει τίποτε για τὸ περιώριο», ξακολούθησε ὁ Βελαδράπας χωρίς νά προσέξει τὴν άδερφή του.

"Ο Νίκος δέν απάντησε και τράβηξε μπροστά. "Η Θάλεια και γὼ μείναμε πίσω.

«Απόψε βλέπω είσαστε πολύ συγκινημένοι», μου είπε.

«Και σεις πολύ φαιδρή· σ'ας διασκεδάζει ο ξάδερφός μου.»

«Μή σ'ας πειράζει;»

Λέν τ'ης απάντησα.

«Είστε γελοῖος», μου ξαναείπε ύστερα από μικρή σιωπή.

Κι ἀλήθεια γελοῖος φαινόμουνα στὸν ἑαυτό μου ἔλη τὴν ὥρα ἔπειτα, σὰν τὴν ἀφίσαμε στὴν πόρτα τῆς καὶ γυρίσαμε μὲ τὸ Βελαδράπα καὶ τὸ Νίκο στὸν καφενέ, ἔπου σμίξαμε τὸ Θέμη Φλοῖσβο.

5

Τὸ ἄλλο τὸ ἀπόγιομα ἔφυγα νωρίτερα ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου καὶ τράβηξα στοῦ Βελαδράπα. Βρήκα τὰ δυὸ τᾶδέρφια πού μαλλώνανε. Ὁ Βελαδράπας ἤθελε νὰ γράφει κ' ἡ Θάλεια τονὲ διάζε νὰ τὴ συνοδέφει ἔξω νὰ δεῖ τὴ διαδήλωση πού θὰ γινότανε. Τοῦ εἶχε πάρει τὸ χερσόγραφο καὶ τὴ κρυψε.

«Γράφεις κι αὔριο. Ἔλα τώρα, σήκω», τὸν τραβοῦσε.

«Λές πὼς βρίσκεται ἡ δρεξη ἔποτε σοῦ καπνίσει ἔσένα; Ἔπειτα τὸ ξέρεις πὼς σ'χαινούμαι τὴν πολιτικὴ καὶ τὰ πλήθη», φώναξε ὁ Βελαδράπας.

Βόηθησα καὶ γὼ καὶ τονὲ σηκώσαμε ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Ἡ Θάλεια πῆγε νὰ βάλει τὸ καπέλο τῆς.

«Αἱ σιχτίρ, δὲν εἶναι ζωὴ αὐτὴ! Τὸ φριχτότερο πράμα εἶναι νὰ μὴ σὲ νιώθουνε στὸ σπίτι σου», μουρμούρισε ὁ Βελαδράπας, βουρτσίζοντας τὴ ζακέτα του καὶ σιάζοντας τὰ μαλλιά μπρὸς στὸν καθρέφτη. Τὸ μούσι, τοῦ εἶχε ἀπαιτήσει ἐκεῖνες τῆς μέρες ὁ θιασάρχης του καὶ τὸ ξούρισε.

Ἡ Θάλεια ξαναἔρθε κρατώντας στὸ χέρι ἕνα φαλλίδι κ' ἕνα μάτσο ἄσπρο καὶ μπλε κορδόνι. Ἐκοψε ἕνα κομάτι καὶ τᾶδεσε στὸ στήθος τῆς.

«Ἔλα, στάσου νὰ σοῦ βάλω καὶ τὸ δικό σου», εἶπε ἔπειτα στὸν ἀδερφό τῆς.

«Κάνε μου τὴ χάρη, ξεφορτώσου με· δὲ φτάνει πού μουκοφες τὴ διάθεση.»

Ἡ Θάλεια, σὰ νὰ μὴν ἀκούσε, ἔκοψε ἕνα κομάτι καὶ τονὲ σίμωσε.

«Ἄμε στὸ διάλογο, σοῦ εἶπα· θὰ μὲ χάμεις καὶ γελοῖο τώρα», τὴν ἔσπρωξε ὁ Βελαδράπας.

«Καλά, μὴ θὲς νὰ βάλεις κ' ἔπειτα ξαναγύρευε τᾶλληρο τοῦ μπαμπᾶ», τοῦ εἶπε κείνη σοβαρά.

Μουρμούρισε λίγο, μὰ τὴν ἀφίσε καὶ τοῦ ἔδεσε τὸ κορδόνι στὴν κουμπότρυπα. Ἐγὼ κι ἀπὸ οἰκογενειακὴ παράδοση καὶ σὰ δημοκράτης πού εἶμουνα, συμπαθοῦσα τὸ κορδόνι καὶ δὲν εἶχα λόγος νὰ τῆς φέρω ἀντίσταση.

Βγήκαμε στὴν Ὀμόνοια. Ἡ Θάλεια μετροῦσε μ' εὐχαρίστηση τὰ μαγαζιά καὶ τὰ σπίτια πού εἶχαν κρεμασμένα κορδονικά σημάδια, κι ὁ Βελαδράπας ἔχασε τὴν ἀνορεξιά του κοιτᾶζοντας τῆς ὄμορφες στὸ δρόμο καὶ στὰ παράθυρα καὶ κουντώντας με ἔταν καμιὰ τοῦ ἄρρεσε ξεχωριστά. Ἡ διαδήλωση πέ-

ρασε τέλος κ' ἡ Θάλεια κουρασμένη πιὰ γύρεψε νὰ καθίσουμε.

«Πάμε στὴν μπέρα», εἶπε ὁ Βελαδράπας, «νὰ βροῦμε καὶ τοὺς ἄλλους.»

«Ποιούς ἄλλους;» ρώτησα.

«Τὸ Νίκο καὶ τὴ λοιπὴ παρέα.»

«Μὲ συμπαθατε ἐμεὶ νὰ σ'ας ἀφίσω», εἶπα καὶ στάθηκα.

«Ἐλάτε καὶ δὲ θὰ χάσετε· νὰ τοὺς δεῖτε πῶς εἶναι ὄλοι τους», μου εἶπε ἡ Θάλεια.

«Τοὺς ξέρω.»

«Τὴν ποιήτρια καὶ τὸν ποιῆτριό δὲν τοὺς ξέρετε.»

Θέλοντας καὶ μὴ πῆγα κοντὰ τους.

Σὲ μιὰ σκοτινὴ ἄκρη τῆς μπέρας καθότανε ὁ ξάδερφός μου καὶ τριγύρω του οἱ ἴδιοι νέοι πού εἶχα δεῖ στὸ ἐξοχικὸ καφενεδάκι. Ἐλεπε μόνο ὁ Θέμη Φλοῖσβος καὶ παραπάνω εἶταν ἕνας ἄλλος μελαχρινὸς νέος καὶ μιὰ κυρία.

«Νάτοι, ἐδῶ εἶναι κ' οἱ δυὸ», μου εἶπε ἡ Θάλεια σὰν μπήκαμε στὴν πόρτα καὶ τοὺς εἶδε.

Σηκωθήκανε καὶ χαιρετήσανε τὴ Θάλεια κι ὁ Βελαδράπας μὲ παρουσίασε στοὺς δυὸ ἀγνωστούς:

«Ὁ κ. Ἰππόλυτος Κλεαρέτης, ἡ δεσποινίδα Ἰπολύτα Κλεαρέτη.»

Καθίσουμε. Ἡ Θάλεια κ' ἡ τελευταία ρίξανε λοξὲς ματιὰς ἡ μιὰ στὴν ἄλλη.

«Λοιπόν, τάπορασίσαμε, Θυμάρη», εἶπε τοῦ Βελαδράπα ἕνας ἀπὸ τοὺς συγκαθούμενους, πού εἶχα ἀκούσει πὼς ἔγραφε ποιήματα μὲ τὸ ψευδώνυμο Ταγχοῦζερ, «τὸ Σφυρὶ» θᾶναι ὁ τίτλος.»

«Σύμφωνοι», εἶπε ὁ Βελαδράπας.

«Ποιά στήλη θὰ πάρεις ἐσύ; Ποιὸν κύκλο; Καθένας πρέπει νὰ διαλέξει μιὰ περιοχὴ καὶ κεῖ νὰ χτυπᾶ. Ἐγὼ πῆρα τὸ δράμα, ὁ Κλεαρέτης τὴ λυρική ποιήση, ἡ Κλεαρέτη τὴ μουσικὴ καὶ τὴ φιλοσοφία, ὁ Μαινάλκας τὴ γερμανικὴ ζωὴ.»

«Ἀλλὰ γερμανικά θὰ σ'ας τὰ στέλνω», ἀντίσκοψε ὁ Νίκος.

«Ἐἴπαμε· τὰ μεταφράζει ὁ Κλεαρέτης· τοῦ τὰ στέλνουμε.»

«Ποῦ θᾶναι ὁ Κλεαρέτης;» ρώτησε ὁ Βελαδράπας.

«Θὰ γυρῶ στὴν Αἴγυπτο γιὰ συντρομές», εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Κλεαρέτης.

«Κ' ἡ δεσποινίδα Κλεαρέτη στὴ Ρουσία», εἶπε ἕνας ἄλλος.

«Τότε ἐγὼ παίρνω τὸ θέατρο», εἶπε ὁ Βελαδράπας.

«Μὰ τὸ δράμα τὸ ἀνάλαθα ἐγὼ», τὸν ἔκοψε ὁ Ταγχοῦζερ.

«Ἄλλο δράμα κι ἄλλο θέατρο», ξαναεἶπε ὁ Βελαδράπας· «δὲν εἶναι ἔτσι, Νίκο;»

Ὁ Νίκος κούνησε τὸ κεφάλι.

«Καὶ γὼ πῆρα τὴν ἱστορία καὶ τὴ φιλοσοφία τῆς τέχνης;», πετάχτηκε ἀπὸ τὴ γωνιά ὁ σγουμπὸς μὲ τὰ γυαλιὰ καὶ μὲ τὸ βιβλίο στὸ χέρι, δίχως νὰ σηκώσει ἀπ' αὐτὸ τὰ μάτια του.

«Καλά», εἶπε ὁ Βελαδράπας, «μὰ τὴν πολεμικὴ ποιὸς θὰ τὴν πάρει;»

«Πολεμικὸ θᾶναι ἔλο τὸ περιοδικὸ ἀπ' ἄκρη σὲ ἄκρη. Θὰ σπάζει, θὰ γκρεμίζει ἀλύπητα τὰ ἔθωλα—»

«Τὶς κεφαλές, τὸν Ἀβραμικό πρώτον», εἶπε ὁ σγουμπὸς μὲ τὰ γυαλιά.

«Τὴ γενικὴ πολεμικὴ ἔννοῶ», ξανάπε ὁ Βελαδράπας, «τὰ κύρια ἄρθρα».

«Ἡ πολιτικὴ ἀποκλείνεται—» τοῦ ἀπάντησε κάποιος.

«Μὰ τὰ κοινωνικὰ ζητήματα ;» ξαναρώτησε ὁ Βελαδράπας.

«Κι αὐτὰ», φώναξε ὁ Ταγγόξερ. «Καθαρὴ τέχνη. Σημαία μας θᾶναι τὸ γύρισμα στὸν τραγικὸ, στὸν ἥρωικὸ τὸ λυρισμὸ.

«Καὶ στὴ σκληράδα», ξαναπετάχτηκε ὁ σγουμπὸς, δίχως νὰ σηκώσει τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ βιβλίον. Σήκωσε μόνο τὸ γρόθον του στὸ ψῆλος τοῦ ὄμου.

Ἵ Νίκος λάγγεψε μὲ τὸ σαγόνι.

«Καὶ ποιὸς θὰ μπεῖ διευθυντὴς κ' ἐκδότης ;» ρώτησε ὁ Βελαδράπας.

«Κανείς», εἶπε ὁ Ταγγόξερ. «Ὅτε τόπος οὔτε χρόνος θὰ γράφεται στὸ ξώφυλλο. Τὸ **Σφυρὶ** μονάχα μὲ πικρὰ μεγάλα γράμματα. Διαμαντένια γράμματα σὲ μαῦρο ξώφυλλο.»

«Ἐγὼ λέω πράσινο, νὰ συμβολίζει τὴν ἀναγέννηση», εἶπε ἕνας.

«Κόκκινο, ἐπαναστατικὸ», εἶπε ἄλλος.

«Καλύτερα ἕνα σφυρὶ μονάχα, δίχως γράμματα»,

εἶπε ὁ σγουμπὸς μὲ τὰ γυαλιά καὶ κοίταξε τὸ Νίκο.

Ἵ Νίκος ἔγνεψε μὲ τὸ κεφάλι.

«Κ' οἱ συντρομὲς τοῦ θᾶρχονται, ἀ δὲ βάλουμε κατατόπι ;» ρώτησε ὁ Βελαδράπας.

«Βάζουμε ἕνα ἄγνωστο ψευδώνυμο, poste restante».

«Ἐγὼ λέω ν' ἀλλάξουμε ὄλοι μας ψευδώνυμα», πρότεινε κάποιος.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΙΔΑ — «Ὅσοι ζωντανοὶ» δρ. 2 (γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 2,25).

Γ. Ν. ΑΒΑΖΟΥ (Judas Errant) «Ἀγκίθια καὶ τριβόλοι» δρ. 1 (γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 1,25).

OSCAR WILDE — «DE PROFUNDIS» μετάφρ. Ἵ Αλεξ. Μαρπουτζόγλου δρ. 2 (γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. 2,25).

VERNON LEE — «Ἡ Ἀριάδνη στὴ Μάντου», δρᾶμα σὲ πέντε πράξεις (μετάφραση Στέφ. Πάργα) δρ. 1 (γιὰ τὸ ἐξωτερ. φρ. 1,25).

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΑ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

“ΑΘΗΝΑΙ,, ΤΟΝΩΝ 16,000 ‘ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ,, ΤΟΝΩΝ 15,000

ΜΕ ΔΙΠΛΟΥΣ ΕΛΙΚΑΣ ΔΙΠΛΑΣ ΜΗΧΑΝΑΣ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΑ ΕΙΣ ΑΝΤΟΧΗΝ ΚΑΙ ΕΪΣΤΑΘΕΙΑΝ

ΔΟΚΙΜΑΣΜΕΝΗΣ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ 15 ΜΙΛΙΩΝ

Διαμερίσματα επιβατῶν ἀνετότατα. — Αἰθουσαί πολυτελεῖς Α' καὶ Β' θέσεως, Καπνιστήρια, ἰδιαιτέραι αἰθουσαί Κυριῶν, Μουσικῆς, Ἑστιατορίου. — Νοσοκομεῖον, ἀπολυμαντικὸς κλιβανος, Δουτρώνες, Κουρεῖον, Παντοπωλεῖον, Καφνερεῖον, Ζυθοπωλεῖον. — ΔΕΥΤΕΡΑ ΘΕΣΙΣ καινουργῆς μὲ 200 κλίνας. — Θέρμανσις διὰ Καλοριφέρ εἰς τὰ διαμερίσματα τῶν Μεταναστῶν. — Ἰδιαιτέραι τραπεζααὶ Μεταναστῶν.

Ἵ Ηλεκτρικὸν φῶς, ἀσύρματος τηλεγράφος

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΑΚΤΙΚΑ ΚΑΤΑ 20 ΗΜΕΡΑΣ

ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΜΕΣΩ ΚΑΛΑΜΩΝ-
ΠΑΤΡΩΝ ΚΑΤ' ΕΥΘΕΙΑΝ ΔΙΑ ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ

ΤΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ

«ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ»

ΤΗΝ 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1911

ΔΙ' ΕΠΙΒΑΤΑΣ, ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΑΣΑΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΝ ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ παρὰ τῆ Γενικῆς Πράκτορι τῆς Ἀτμοπλοίας Λεωφόρος Αἰγῶς Ν, 5,

ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙΣ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ΥΠΟΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΠΑΡΑ ΤΗ ΓΕΝΙΚῆ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙ ΟΔΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ
ΑΝΘΙ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ